

മങ്ങിയ വർണ്ണങ്ങൾ

Tania Thomas
E4

ബാല്യം. ജീവിത മാകുന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ഏറ്റവും നിറമുള്ള അദ്ധ്യായം. കളിചിരികളും കുട്ടിക്കുറുമ്പുകളും കൂസ്മിതകളും നിറഞ്ഞ വർണ്ണശോഭയാർന്ന ആ അദ്ധ്യായം ഏതൊരു മനുഷ്യ മനസ്സിന്റെയും ആനന്ദപാരമ്യത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങളാണ്. ഈ ലോകത്തെ അറിയാൻ നിഷ്കളങ്കതയോടെ കൊതിച്ചു നടക്കുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിൽ വേദനകളോ ദുഃഖങ്ങളോ ഒന്നും നാമറിയുന്നില്ല. അറിഞ്ഞാലും അവ മനസിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കാറില്ല. ഇതൊരു സാധാരണ ബാല്യത്തിന്റെ കഥ.

എന്നാൽ ചിത്രശലഭങ്ങളോടും കിളികൂട്ടങ്ങളോടും കൂട്ടുകൂടി നടക്കേ ഈ ബാല്യത്തിൽ ഹോട്ടലുകളിലും ഫാക്ടറികളിലും ഖനികളിൽ വരെ പണിയെടുക്കേണ്ടി വരുന്ന ഒരു കുട്ടം മുഷിഞ്ഞ ബാല്യങ്ങളുണ്ട് നമ്മുടെയിടയിൽ. ബാലവേല എന്ന പേരിൽ മനുഷ്യാവകാശക്കാർ ശബ്ദമുയർത്തുമ്പോഴും സാമൂഹ്യസേവകർ പ്രതിഷേധിക്കുമ്പോഴും തങ്ങളുടെ അന്ധകാരജീവിതത്തിന്റെ മൂല്യം മനസിലാവാതെ തെരുവോരങ്ങളിലും ചന്തവഴികളിലും ഓടിതീർക്കുന്ന ഈ ബാല്യങ്ങൾ നമ്മുടെ നാടിന് എന്നും തീരാദുഃഖമാണ്.

നിയമങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും വേണ്ടുവോളം പണിയുയർത്തി വച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഇന്ത്യാമഹാ

ബാലവേല എന്ന പേരിൽ മനുഷ്യാവകാശക്കാർ ശബ്ദമുയർത്തുമ്പോഴും സാമൂഹ്യസേവകർ പ്രതിഷേധിക്കുമ്പോഴും തങ്ങളുടെ അന്ധകാരജീവിതത്തിന്റെ മൂല്യം മനസിലാവാതെ തെരുവോരങ്ങളിലും ചന്തവഴികളിലും ഓടിതീർക്കുന്ന ഈ ബാല്യങ്ങൾ നമ്മുടെ നാടിന് എന്നും തീരാദുഃഖമാണ്.

രാജ്യം പലപ്പോഴും ഇവർക്കു നേരെ മുഖം തിരിക്കുന്നു.

അനാഥത്വം, ജീവിതസാഹചര്യം, ദാരിദ്ര്യം, പട്ടിണി തുടങ്ങി ഒട്ടനവധി കാരണങ്ങൾ നമുക്കു നിരന്തരനാവും. വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരവും ജീവിത ഭദ്രതയും കുറഞ്ഞ വടക്കൻ ഭാഗത്തുവെച്ച് വിയർപ്പൊഴുക്കുന്ന ബാല്യങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതലാവും ഭാരതത്തിന്റെ യശസ്സായി അറിയപ്പെടുന്ന ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാട്ടിലെ കുരുന്നുകൾ. കഠിനാധ്വാനവും ദേഹോപദ്രവവും ഏറ്റ് ജീവിതം തള്ളിനീക്കാൻ പിച്ക്കാശിന് അധ്വാനിക്കുന്ന ഈ കുരുന്നുകളെ കാണാൻ സംസ്കാര സമ്പന്നരും വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യരുമായ ശ്രേഷ്ഠ സമൂഹത്തിന് കണ്ണുകളില്ലാതെ പോയല്ലോ.

അടിയന്തരാവസ്ഥകൾ ഏതൊരു ഇന്ത്യൻ പൗരന്റെയും അടിസ്ഥാനാവകാശമാണ്. പക്ഷേ എന്തുകൊണ്ട് ഈ കുരുന്നുകൾക്ക് ഈ അവകാശങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടുന്നു. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അധികാരമുർച്ചയുള്ള കത്തിയിൽ പിണഞ്ഞു മരിക്കുന്ന ഈ ബാല്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്താൻ മുന്നോട്ടു വരുന്നവർ എന്തുകൊണ്ടാണ് നിശബ്ദരാകുന്നത്. പാട്ടും കുപ്പിയും പെറുക്കി വിറ്റ് നടക്കുന്ന മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രധാരികളായ കുരുന്നുകളുടെ ചിത്രവുമായി ഇറങ്ങുന്ന നൂറുകണക്കിന് ലേഖനങ്ങളും കവിതകളും വാർത്തകളും എന്തേ ആരും കാണുന്നില്ല.

ഉണരേണ്ട സമയത്ത് കണ്ണടച്ച് ഉറക്കം നടിക്കുന്ന സമൂഹത്തെ ശപിക്കില്ല ഈ കുരുന്തുകൾ. കാരണം തങ്ങൾക്കൊരു ജീവിതമുണ്ടെന്ന് അവർക്കറിയില്ല. തങ്ങൾ മൂല്യമുള്ള മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ജനിച്ചവരാണ് എന്ന് അവർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ ആരുമില്ല. അടിമത്വത്തെ തങ്ങളുടെ അവകാശമായി കണക്കാക്കി ഇവർ മുന്നോട്ടു പോകുന്നു വെയിലിൽ മുളച്ചുപൊങ്ങുന്ന വേരറ്റ ചെടികൾ പാതിയിൽ കൊഴിഞ്ഞു മണ്ണോടു ചേരുമ്പോലെ വേരറ്റ തങ്ങളുടെ ജീവിതമധ്യത്തിൽ അവരും കൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നു. ഞാൻ ആരെന്നറിയാതെ എന്തെന്നറിയാതെ ഒരു ചെറു സ്തമരണ പോലും ബാക്കിവെക്കാതെ ഈ ലോകം അവരെ തുടച്ചുനീക്കുന്നു. അധ്വാനത്തിന്റെയും വിശപ്പി

ന്റെയും വേദനയുടെയും കണ്ണീർ വീണ് കുതിർന്ന ഒരല്പം മണ്ണ് മാത്രമായി അവർ മറയുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ യുവസമൂഹമേ, നിങ്ങൾ ഉണർത്തെഴുന്നേൽക്കാൻ സമയമായി. യുവജനങ്ങൾ നാടിന്റെ വെല്ലുവിളികൾ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടവരാണ്. വിലയില്ലാത്ത ഈ കണ്ണീർ ഒപ്പാൻ സാധിച്ചാൽ ആയിരം ജന്മങ്ങൾ ചെയ്തു തീർക്കേണ്ട പുണ്യങ്ങൾക്ക് പകരമാകും. സമൂഹത്തിന്റെ കോണുകളിൽ ആരാലും പരിഗണിക്കപ്പെടാതെ ജീവിച്ചു മരിക്കുന്ന ആയിരക്കണക്കിന് ബാല്യങ്ങൾക്ക് രത്നങ്ങൾ കൊണ്ടൊരു സ്തംഭം പണിതുയർത്തിയാലും മതിയാവില്ല. ലോകം കാണിച്ചുകൊടുക്കാത്ത വർണ്ണങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗം അവർക്ക് കാണിച്ചുകൊടുക്കട്ടെ.

■